

Det har jo været lige som at rejse, det med maden. Jeg har prøvet mange kure siden jeg var 12 år. Dengang fik jeg nogle afmagringspiller (som 12 årig). De hjalp jo ikke, for maden blev der ikke gjort noget ved. På hospital som 14 årig (76 kg) tabte mig ikke men tog på, så de opgav. Jeg har prøvet næsten alle de kure som er opfundet.

Men så kom I på banen. Jeg troede ikke på min læge da hun fortalte om jer. Det var først da min veninde begyndte at tabe sig og afslørede at hemmeligheden var jer. Jeg begyndte at tro på at der var en udvej for mig.

Det var noget at en overraskelse da du sagde "hvad vil du have at spise-hvad kan du lide". Helt ærligt jeg røg næsten ned af stolen. Før var det "du må ikke" hver gang jeg skulle tabe mig. Nu er mere "hvordan kan jeg erstatte, så jeg kan spise, som alle andre".

Det, der overrasker mig mest er, at når jeg taber bliver der "ryddet op" i hændelser og oplevelser, som har påvirket mig livet igennem.

Når jeg blev vred, ked af det eller såret, trøstespiste jeg. Det har jeg gjort hele livet. Men i den periode jeg indtil nu har været på min nye livskost, har jeg ikke trøstespis men har gennemlevet følelserne, uden at være lækkersulten.

Jeg er blevet gladere og mine muskler og led er næsten smertefri og mine humørsvingninger er ikke så voldsomme mere. Jeg ved godt det er mig selv som gør hele arbejdet med at tilberede maden osv. Men jeg ville aldrig have kunnet gøre det uden din hjælp. Den positivitet, du har hver gang og de gode råd jeg har fået og stadig får er som en gave.

Mvh

Kate Baldersø